

A vezetői befolyás forrása

Amint látjuk egy tágabb dimenziós kézdelem színtere.

Nemcsak a mindennapokban tapasztalt, sokszor emberfeletti kézdelemben kell helyt állnunk, hanem egy természetfeletti kézdelem részesei is vagyunk. Gyakran úgy érezzük, hogy a mindennapok kézdelmei is erőnk felett valók, és még nem is beszélünk arról, hogy mássokat befolyásoljunk a jóra. Lehetséges-e befolyásolni legalább a közvetlen kapcsolatunkban levőket, vagy - egy globális kultúra sodrásában - végleg elvesztjük befolyásunkat? Legtöbbször egy párnyi, jelentéktelen pontnak érezzük magunkat a mai világ formálásában. Igaz ez az egyéni életünkre, de igaz a kis közösségeinkre is.

Elizeus

története éppen ez a hihetetlenül nagy bűntörést adhat nekünk. Van lehetőségünk befolyásolni a világot, függetlenül attól, hogy emberileg milyen eszközökkel rendelkezünk. Ha Isten elv egy feladatra, akkor biztosítja az eszközöket is. Isten időnként azert ad lehetetlennek tűnő feladatokat, hogy az Ő neve dicsőítse meg, ne a miénk. Elizeus erre a szolgálatra lett elhívva. Amint a keresztül nagyszerűen látható, hogy Isten képes megváltoztatni a körülállók szívét, és a rájuk bízott feladathoz biztosítja az eszközöket. Elizeus szolgálatát nagyszerű csodák kísérik, és a békesség prófétájaként megváltónk előképe lett.

Á

Egy beteljesült élet

Menjünk el most az Igén keresztül

Elizeus életének utolsó napjaihoz. Ahogy ott állunk a beteggyáznál, egy megdöbbentő, és talán egy kicsit igazságtalan kópet látnunk. Ez az a megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Jós, az Izrael királya, és arcára borulván sőt az ő munda: "des atyám, des atyám! Izrael szekerai és lovagjai!" (2Kir 13:14) III és Őve ragadtatott el, bárr volt az életben egy bukás, amikor elmenekült a Jázabel elől, és meg akart halni. Elizeus azonban 70 év teltig, hűségess szolgálta utján halálos betegségbe esett. Kicsit másként képzelnék el egy ilyen életmű végét. Ha rájuk lenne bízva, mássorsot adnának Elizeusnak.

Isten Igéje

azonban képes helyre tenni emberi elképzeléseinket. Például apostol azt mondja: "Mert kézzel a világunk senki sem áll magán, és senki sem hal meg magán: Mert ha élünk, az őnk; ha meghalunk, az őnk halunk meg. Azert akár jőnk, akár halunk, az őnk vagyunk" (Róm 14:7-8). A halál távollátó felületes, de Krisztus kézzelben másként tekinthetünk rá. Jézus halála elvette annak felületességét. Matthew Henry írja: "Az Akinnek a feje a mennyben van, nem kell félnie a lábait a szába tenni."

Az idős

prófétáit ott fekszik a halálos ágyán. Joás, Izrael királya, meglátogatja és így kiált fel: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael szekerei és lovagjai!" Joás felkiáltása kifejezi, hogy a prófétáit volt a nemzet legnagyobb vándorlása, és most távozásával eltűnik egy láthatatlan, nagy lelki vándorút az ország körül. Isten napjainkban ma is igaznak kell ennek lennie. Kinyilatkoztatásunk jövendölése és vándorlása Isten prófétáinak aktív jelenlététől függ. Egy más királyságunk kinyilatkoztatása vagyunk. Olyan üzenetet képviselünk, amely befolyásolja az emberek és nemzetek sorsát.

Ahogy Elizeus visszatekint az életére, nyugodt lehet, hogy jól elvégezte a dolgát. Egész életünk felkészülése erre a vándorlásra. Járni lenne abban a tudatban lenni, amikor odaérünk, hogy mindent megtettünk, amit el kellett végezni - nem éltünk hiába. Elizeus életében bemutatja azt az igazságot, amit a Páldabeszédek kinyilatkoztatásában találunk: "Az igazak szívén pedig olyan, mint a hajnalvilágosság, amely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes dolog" (Páld 4:18). Arra lettünk elhívva, hogy befolyásunk legyen a távozásunk, nem pedig az alkony. Hogyan lehetséges ez olyan élettel, amely fizikai leépülésen és halálra vezet?

Elizeushoz hasonlóan áldást jelenthetünk a halálos ágyunkon is

2Kir

13:15-19-ben egy kővel és kővel találkoztunk - az ájjal-nyállal. Elizeus egy szimbolikus cselekedettel sikerült, lelkesíti a királyt Isten ellenségeinek megsemmisítésére. Tudja, hol van az igazi ellenség, és hol kell harcolni ellene. Ő maga már nem képes kifizetni az ártalmát, de ott a keze az ifjú királyon. A kővel és kővel a felhatalmazást továbbítja. Próbálja felkészíteni a megalkuvást fiatal királyt, hogy bátran szembőljön szembe az ellenséggel. A szakértelmünk és a királyi hatalom nem magában van garancia az ellenség legyőzésére. A győzelem forrása mindig az elrejtve. Nem lehet fizikai erőviszonyok alapján kiszámítani a győzelmet. Bábelcs Salamon a kővetkezőt mondja: "Nincs bálcs és bálcs, és nincs ártalom, és nincs tanács az ártalom ellen. Készen áll a kő az ártalomnak napjára; de az ártalom a megtartás!" (Páld 21:30-31).

Elizeus újra a

kezébe veteti a nyilakat. Azt parancsolja neki, hogy lövön a poros feldbe. Elizeus a lelki szemeivel látja a napot, amikor napra vándorlásra győzelmet arat. Látja Isten ellenségeinek megsemmisítését. Joás azonban nehezen akarja ártalmat ezt a látást. Ágyja ott előttünk, amint fűszegen tartja a nyilakat, mint egy szögyellős tálca, aki egy fűszeg, szenilis ember háborújának próbál eleget tenni. A tártól kiderül, hogy egyáltalán nem volt lelkes a kővel és kővel gyakorlat közben. Vajon miért nem lelkesedik? Miért nem veszi át a tálca, ami még most is ott van a haldokló prófétáinak szemeiben? Ez egy valóságos háború utáni zűrzáras volt. Elizeus próbálta lejárni a jövőt. Az egyik oka az lehetett, amiért Joás nem lelkesedett, hogy egy bolondos jövőképnek érezte. Túl gyerekesen egy racionálisan gondolkodó, fiatal felnőtt számára. De minden bizonnyal lehetett egy ennél is fontosabb oka a lelkesedés hiányának. Joás egyszerűen nem látott semmilyen kapcsolatot a poros feldbe kilőtt nyilak és a későbbi győzelem között.

Istennek

pontosan ez a baja az imádságainkkal. Legtöbbbször erőtlén az imaletünk. Hacsak nem vagyunk katasztrófában, nem hisszük, hogy a kimondott szavak bűnt is eredményez. Elhinni, hogy az a nehézség, amit az Ágyunk mellé kerülve elmondunk Istennek, megváltoztatja a világot. Ez a legnagyobb hitbűnünk. Túlreelmetlenek vagyunk kitartani a terveinkben, mert nevelésnek vérezzük, hogy az ott elmondott szavak valójában ártalmasak a világot. Ezért könnyen feladjuk a hitet a próbatételek útján. Egyes imádságok gyors választ kapnak, de Isten legtöbbször csak lassan és biztosan válaszol. Tudni akarja, hogy tényleg rajta van-e a szavaink teljesen, és valójában a dicsőségére fogunk-e hinni a válaszával. Ezért nem szabad könnyen feladnunk. A hitetlenségünk akadályozza meg leginkább Istent a válaszában. A félszavakkal választott válaszdelem eleve kudarcra van téve.

Jézus a

szálföldön talákozott a legnagyobb, a számára is áthidalhatatlan, kihívással. Márk evangélista feljegyezi Jézus népszerűi látogatását. Ahogy felállt szombat a zsinagógában, a hallgatók kezdték egymást káromolni: Honnan vette ezt a bölcsességet? Ismerjük a családját, a testvéreit, tudjuk, hogy mit várhatunk Tőle. Megdöbbentő az ísszegzés: "Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehézséget gyűjtötte meg, rájuk vetve kezeit. És csodáikozik vala azoknak hitetlenségén" (Mk 6:5-6). Nem a kislétszám, a régi népesség, vagy a kemény padok voltak az akadály. Sokkal inkább a sorokból megszólaló szkeptikus cinizmus volt az akadály.

A kis

elvérsok korlátozza Isten hatalmát. Joás nem gondolja, hogy teljes győzelmet arathat, és győzelem le teljesen a száriakat. Ne mondd, hogy "lehetetlen", ha Isten azt mondta, hogy tedd meg. A gyenge vágy is korlátozza Isten hatalmát. Akart Joás igazán harcolni? Vágyott arra, hogy Szária veszítsen? Egyáltalán nem úgy nézett ki! Jézus azt káromolta a bethesdai betegről: "Akarsz-e meggyógyulni?" "Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?" - káromolta a vakot a jerikóton. Legtöbbbször azért nincs, mert nem értjük. A Szentlélek olyan mértékben tárt be, ahogy igazán vágyunk rá.

Ha használnunk

az erőnk, akkor az nem kezdni fog. Az újabb és újabb tapasztalatok erősítnek, lelkesítnek bennünket. Gedeonnak is azt mondta az Úr: Menj el ezzel a te erőddel! Joás nem lőtte ki az egész tőrt, hanem hátról próbálkozás útján abbahagyta. Ez volt a veszteség. Ha Isten adott egy tőrnyelvesszót, mindet használnunk kell. Az ima fegyvere nem csak a sekélyes káromlásokból áll a rendelkezésünkre. Sőt nem is arra adatott, hanem, hogy hegyeket mozgassunk vele. Azért, hogy kőrjük Istent, lehetőségget adjunk Istennek, hogy hatalmas dolgokat tehessen letünkben és mások letében, a világ letében. Tanuljunk meg kőrni és kitartani a kőrésben. Ne adjuk fel hátról próbálkozás útján. Valaki azt mondta: "Az ima nem csupán rászere a munkának, az ima a munkánk... a tőbbi ennek a tisztogatása." Amikor legkisebb azt mondd: "Már csak imádkozni tudok", gondoldj arra - ez a lehetőség kezdete, nem pedig a vége!

Elizeushoz hasonlóan ÁjldÁjst hagyhatunk magunk utÁjn, amikor elmegyÁ¼nk

â€žAzutÁjn meghalt Elizeus, Ás eltemettÁk. A moÁjbita portyÁjzÁ³ csapatok pedig az orszÁjgba tÁrték a kÁvetkezõ esztendőben. Ás tÁrtÁnt, hogy egy embert temettek, Ás mikor meglÁttÁk a csapatokat, gyorsan odatettÁk azt az embert az Elizeus sÁ-rjÁjba; de a mint odajutott Ás hozzÁjÁrt az Elizeus tetemeihez, meglevenedett Ás lÁjbaira Ájllott." (2Kir 13:20-21)

Elizeus

ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezõdÁtt be a halÁjÁjval. Ahogy egy Áv mÁlva a csontjai mellÁ prÁbÁjltak helyezni valakit, Áletre kelt. KÁ¼lÁnÁs, egyedÁ¼lÁjllÁ³ tÁrtÁnt. CsupÁjn egy szemÁly Ált ezen a fÁldÁjn, akivel ez megtÁrtÁnt. MÁjtÁ evangÁliuma feljegyz, hogy JÁzus Krisztus halÁjkor a sÁ-rok megnyÁltak Ás sok elhunyt szent feltÁjmadt. CsupÁjn Elizeus kivÁjtsÁga volt, hogy ebben is a MegvÁjtÁ³ elõkÁpe legyen.Á

Meg vagyok

gyõzõdve, hogy ez az eset mÁjst is elmond nekÁ¼nk. ArrÁ³ is beszÁl, hogy Elizeus ÁletadÁ³ szolgálata nem fejezõdÁtt be a halÁjÁjval. Mivel megszentelt Áletet Ált, mÁg halÁjla utÁjn is ÁjldÁjsos befolyÁssal volt az emberekre. Nem a kÁzÁpkori ereklyetisztelet megalapozÁsÁjra van feljegyezve ez az eset, mint ahogy azok az esetek sem, amikor JÁzus, PÁter vagy PÁj ruhÁjÁnak ÁrintÁse gyÁgyulÁjst hozott. Hanem hangosan beszÁl arrÁ³, hogy bÁj a prÁrÁta meghalt, de Akit kÁpviselt, az Ál. Áol az Ásr, Ás Ó az ÁædvÁzÁ-tõ! JoÁs sÁ-rÁjsa nem egy valÁ³sÁjgos vesztesÁgnek szÁlt, hanem a sajÁjt hitelensÁgÁnek. Isten nyilvánvalÁ³vÁj tette, hogy Elizeus halÁjla utÁjn is van hatalma a kÁrÁ¼lmÁnyek megvÁjltoztatÁsÁjra, a kÁzbelÁpÁsre, a helyreÁjllÁ-tÁjsÁjra. Sajnos ezt akkor sem fogadta mindenki hittel Ás lelkesedÁssel.

Isten ma is

Ál! KÁpes arra, hogy az Ájtadott Álet gyÁ¼mÁlcseit messze tovÁjbbnyÁjtsa szolgálj ÁletÁnÁl. Rousseau, Darwin, Nietzsche vagy Marx ÁrÁksÁge is tÁlÁlte a maga korÁjt - Ás megfertõztÁk a vilÁjgot istentagadÁ³ lÁjzadÁjsuk hamis rendszerÁvel. A JelenÁsek kÁnyvÁben azonban JÁzus Krisztus Ágy tesz bizonyÁjgot magÁjÁ³: â€žNe fÁlj; Án vagyok az Elsõ Ás Ás az Álõ: pedig halott valÁk, Ás Á-me Álek ÁrÁkkÁjn ÁrÁkkÁ Ámen, Ás nÁjlam vannak a pokolnak Ás a halÁjnak kulcsai" (Jel 1:18). Ahogy Elizeus Ázenete Ás szolgálata nem halt meg vele, Ágy ÁttÁrõink szolgálata, Á-rÁjsai ma is ÁjldÁjsos befolyÁjst Ájrasztanak a vilÁjgra. Ágy Isten mai szolgáljnak befolyÁjsa, amelyet nem maguktÁ³, hanem JÁzus KrisztustÁ³ kÁzvetÁ-tenek, szintÁn ÁrÁkkÁrvÁnyü eredmÁnyt szerezhet.

VegyÁ¼k

pÁldÁjnak Elizeus ÁletÁt Ás halÁjÁjt! MÁjst lett-e a vilÁjg azÁrt, mert megszÁ¼lettÁl? MegvÁjltok-e a dolgok kÁrÁ¼lÁjtted, mert semmi sem volt fontosabb Isten akaratÁjnÁj? A vilÁjg nagy ÁjllamfÁrfiai, filozÁ³fusi rÁg letûntek, de JÁzus Krisztus ma is Ál. Ó az Elsõ Ás az UtolsÁ³. Azt mondja, hogy nÁjla van a hatalom az Álet Ás a halÁj felett. NÁjla van a hatalom az ÁrÁk Álet felett! Ha Álõ

kapcsolatban vagyunk Krisztussal és Szentlelke bennünkkel, akkor akár mi is lehetünk benne, hogy Isten áldozatát. Bár lennünk ennek az üzenetnek, hiteles képviselői, hogy amikor Jézus Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben, mi is csatlakozhassunk Elizeushoz és minden szentekhez, birtokba véve csodálatos ajándékainkat Jézustól. Ez a reményünk, ezért vagyunk Krisztus követői.

Á

Á

Dr. Szilvási András